

DE GAMLES HJEM I OTTERUP

”Dag er ej så travl og lang, aftenstund dog kommer”

Et besøg i De gamles Hjem i Otterup

Fyns Tidende 1938

I en stille formiddag kommer jeg forbi ”De gamles Hjem” i Otterup. Solen skinner i de blankpudsede ruder, ikke en vind rører sig, de røde roser i haven blomstrer så smukt, og ved gavlen sidder de gamle mænd og hygger sig i solskinnet. – Alt ånder fred og harmoni.

Jeg må af cyklen og prøve, om jeg kan få lov til at tage et billede af denne idyl. Jeg ringer på og træffer straks efter bestyrerinden, frk. Ingeborg Jensen. Billeder må jeg gerne tage, men jeg må endelig også komme ind og se, hvorledes hjemmet ser ud, og jeg må absolut også hilse på hjemmets beboere. Og det gør jeg gerne. Først må jeg se bestyrerindens lille stue, den er lille, men smuk, rigtig et

sted, hvor man kan hygge sig og finde hvile efter de travle timer.

Frk. Jensen er da også så glad for den, og hvis det er sådan, at tilfredshed og venlighed kan forplante sig, så er dette i rigt mål sket her på hjemmet. De unge medhjælpere smiler venligt, og alle de gamle mennesker ser så veltfredse ud. Den lyse opholdsstue ser indbydende ud, mange blomstrer breder sig i vindueskarmen, og i de lange korridorer er der ”snakkekroge”, hvor grønne slyngplanter gror. Lyst og venligt ser der ud alle vegne. Endelig må jeg ind og hilse på alle beboerne. De fleste har et-mands værelser, på to-mands værelserne br nogle ægtepar.

Det er mest kvinderne, der er inde, de har endnu et og andet at ordne af morgengerningen, ligesom Fyns Venstreblad og Fyns Tidende gerne skal læses, mens de er friske. Alle beboere har deres eget bohavede, og det bidrager selvsagt til at fremme den hjemlige følelse for dem. – I vor samtale, som snart kommer i gang, er der stadig noget, som fremhæves af de gamle, nemlig dette: ”Hvor har vi det dog godt, og hvor er hun dog god ved os”. ”Hun” er bestyrerinden, som fuldt ud er i kontakt med dem, hun kender dem ud og ind, mærker jeg snart, og hun får del i deres sorger og glæder.

Gamle *Abelone*, som nu fylder 90 år i dag (den 28.), og som sidder i sin solfyldte stue og strikker, synes, at det at være her på hjemmet må være en forsmag på Himmerig. ”nu kan jeg ikke noget mere,” siger *Abelone* og smiler med sådan et godt smil – og hun lader strikketøjet hvile lidt – men straks er frk. Jensen der: ”Men *Abelone* dog, du kan jo selv stå op hver morgen og klæde dig på og støve af herinde.” ”Ja”, siger *Abelone*, for hun vil nu ikke gøres fuldkommen, ”rede mig selv kan jeg dog ikke!” ”Nej, men det er bare fordi armene ikke kan nå derop mere, *Abelone*,” bemærker frk. Jensen og klapper hende på det endnu så kønne grå hår.

Abelone og jeg falder i snak om fælles bekendte, livlig og interessant spørger hun ud, hun husker forbavsende godt. Hun fortæller bl.a. om en kone, hun havde kendt, og som gerne ville have været 100 år, for så skulle hele skoven, som hun boede i, illumineres. ”Det nåede hun dog ikke, hun blev kun 97,” siger *Abelone*, der allerede har taget fat på strikketøjet igen, et nydeligt håndklæde i mønsterstriking.

Jeg må videre, men overalt mærker jeg beboernes tilfredshed med tilværelsen. I køkkenet hjælper flere af dem til hver dag, og ellers er det strikketøjet. Der må holde for, og mange nydelige arbejder kan de arbejdsvante hænder fremstille.

Det synes næsten, som om ”ungdommen kommer med årene” her, for enkelte af de gamle er rejst ”på ferie”, og en anden – på kun 79 år – er ude t cykle en tur i dag, men det lader også rigtigt nok til, at bestyrerinden forstår at holde liv i dem alle, for her er slet ingen på sygestuerne.

Nu ser jeg, at flere af de gamle mennesker er kommen ud på terrassen i solskinnet, og jeg napper et par billeder.

Tiden er gået hurtigt, og jeg må ind i gården og hente cyklen igen, for nu skal der ”spurtes” hjem i en fart.

Da jeg kommer forbi terrassen, sidder nogle af de gamle der stadig. De vinker og smiler, og jeg kan ikke dy mig for at tage endnu et billede, selv om jeg er klar over, at afstanden er stor og apparatet lille.

Uden for byen ruller høstvognene rask af sted, snart er markerne tomme.

”Dagen går med raske fjed. Dagens børn
må ile, men – dag er ej så travl og lang,
aftenstund dog kommer”.

Inger

Solskin på terrassen ved det nye alderdomshjem på Stenløkkevej 1
i Otterup. De gamles Hjem i Otterup blev opført 1936 – lukket 2001.

Abelone sidder længst til højre.

Artiklen er digitaliseret til Nordfynsk.dk i januar 2024.